

vykonávaným ustanovenou a všemi schválenou činnosťou. Pokiaľ ide o klasickú politickú stranu – jíž nejednou som se v minulosti vyjadril v tom duchu, že nikdy nevstúpim do žiadnej politickej strany. Veškeré mé aktivity s týmto súvisiacej sú sice prvoplánové zcela evidentne rozpoznateľné, ale to je asi tak vše čo ve veřejném zájmu politicky udeľám. Sympatizujú s KSCM ničmené dle mého názoru je súčasťou KSCM veľmi mímna a nevýrazná a preto bych nikdy nepožadoval o stranický príkaz súvisiacej s členstvom v této organizácii.

Co by jste na závěr vzkázal našim čtenářům?

Že si vážim toho, že jsou v této zemi ještě vůbec čtenáři, čtoucí levicový tisk. Vim, že není snadné veřejně jakkoli prezentovat své postoje a v případě, že jde o postoje levicové, že je to dvojnásob obtížné. Kdysi jeden moudrý muž pravil, že jít po cestě posekané a upravené kanadským trávníkem dokáže každý, ale jít po cestě po níž člověk klopytá a na níž si rozedle chodidla do krve dokáže jen opravdu málokdo. Takových lidí je třeba si vážit a já jim za jejich rozedřené paty děkuji. Jednou nejen oni, ale i jejich děti a vnuci pochopí, že ta krev, která z jejich nohou tekla nebyla zbytečná...

Július Fučík - príklad hrdinstva a odvahy, veľký človek a komunista

Július Fučík patrí medzi osobnosti, na ktoré bolo po roku 1989 nahádzaných najviac špiny. Jeho osobu neobišli ani klamstvá najtvrdšieho razenia, ktorých cieľom ho bolo navždy pospiť najmä hlavne v očiach mladých ľudí. Ti, keďže už dnes o ňom nevedia takmer nič, vo väčšine prípadov týmto klamstvám naozaj podliehajú. A presne o toto súčasnym prepisovačom histórie predsa ide. Kto však bol a ako žil Július Fučík v skutočnosti? Július Fučík sa narodil 23. februára v Prahe, ale o 10 rokov sa jeho rodina sťahuje do Plzne kde po ukončení základnej školy nastupuje na gymnázium. Zakrátko sa začína venovať písaniu, píše satirické verše do rôznych časopisov a písomne prehlasuje, že vystupuje z cirkvi. V roku 1920 sa stáva členom redakčného kolektívu Pravdy, kde sa venuje otázkam literatúry a divadla. O rok neskôr, v roku 1921, vstupuje do Komunistickej strany Československa a na jeseň tohto roku sa sťahuje do Prahy, kde sa stáva mimoriadnym poslucháčom filozofickej fakulty Karlovej univerzity. Po roku 1923 píše divadelné recenzie pre pokrokové časopisy Socialistia a Pramen, stáva sa jedným z redaktorov revolučného študentského časopisu Avantgarda, píše články pre Rudé právo, začína redigovať informačný časopis Kmen. V roku 1928 vychádza prvé číslo Tvorby ktorú Fučík s prestávkami rediguje do roku 1938. Vo februári 1929 sa koná historický 5. zjazd KSČ ktorý zvolil nové mladé vedenie na čele s Klementom Gottwaldom, Fučík aktívne vystupuje za dôsledné plnenie línie zjazdu a za šesť mesiacov sa stáva redaktorom Rudého práva. V roku 1930 navštevuje Sovietsky zväz, svoje pozorovania, dojmy a zážitky opisuje v knihe V zemi, kde zajtra znamená už večer. V roku 1932 je povolaný do armády a v roku 1933 po demobilizácii je uväznený za svoje

vystúpenia s prednáškami o Sovietskom zväze. V dobe kázaku komunistickej tlače vydáva Haló noviny, ktoré vychádzajú pod pláštikom samostatného orgánu tlačiarenských robotníkov. Vo februári 1934 nelegálne odchádza do Viedne, kde robotníci so zbraňou v ruke povstali proti fašistom, neskôr do Mníchova po tom, ako sa dozvedel o krvavých udalostiach počas „noci dlhých nozov“, a nakoniec ešte tohto roku odchádza do ZSSR ako dopisovateľ Rudého práva. V máji 1936 sa opäť vracia do vlasti, pracuje v Tvorbe a v Rudom práve, kde sa nasledujúceho roku stáva zástupcom šéfredaktora. V predvečer mníchovskej dohody vydáva brožúru Príde nám Červená armáda na pomoc? Ešte v tento istý rok sa žení s Gustou Kodeřicovou, ženou ktorú z celého srdca a oddane miloval, ženou, ktorá mu počas zostávajúcich rokov bola veľkou oporou, najlepšou priateľkou a spolubojovníčkou. Zakrátko je však v krajine vyhlásená všeobecná mobilizácia, Fučík sa ako záložník zaraďuje do piateho pechotného pluku. V lete roku 1939 spolu s Gustou opúšťa Prahu a skrýva sa v Chotiměři, ale o rok sa vracia do Prahy kde sa skrýva u priateľov a nadväzuje spojenie s prvým ilegálnym ÚV KSČ. Po jeho odhalení a uväznení vo februári 1941 Fučík, Zika a Černý vytvárajú druhé ilegálne vedenie a Fučík dostáva za úlohu riadiť ilegálnu tlač. Júliusa Fučíka zatkl Gestapo 24. apríla v dome manželov Vránových počas tajnej schôdzky, uväznený bol na Pankráči v cele číslo 267, odkiaľ však bol premiestňovaný na pravidelné výsluchy v budove Petchokovho paláca, ktorý bol obávaným sídlom pražského gestapa. Počas výsluchov je vystavený neľudskému mučeniu zo strany vyšetrovateľov gestapa, a práve tu sa prejavuje Fučíkovo mimoriadne hrdinstvo a odvaha a aj tu zostáva verný svojim myšlienkam, nestráca vieru v to, že nový a lepší svet je možný a že najväčšie zlo aké kedy obchádzalo túto planétu, fašizmus, bude čoskoro porazený. V roku 1943 píše posledné riadky svojho najznámejšieho diela, Reportáže písanej spod šibenice, diela ktoré je mimoriadnym svedectvom o neľudskom zaobchádzaní s ním a jeho priateľmi ale aj o tom že svoje presvedčenie nestráca ani v najťažších chvíľach svojho života, vo chvíľach kedy ho od smrti delil len malý krôčik. Z Pankráča ho prevádzajú do Budyšina, fašistický súd v Berlíne ho odsudzuje na trest smrti, odvzedený je do väzenia Plötzensee na predmestí Berlína, ktoré je určené pre odsúdených na smrť. 8. septembra o 4.55 je popravený. Človeka je možno zabiť, myšlienku však nie, Július Fučík nám po sebe zanechal dielo ktoré je nesmrteľné. Bol mimoriadnou osobnosťou v dejinách nášho hnutia, vynikajúci spisovateľ a hlavne človek vyznačujúci sa mimoriadnou láskou k ľuďom a silou svojho presvedčenia. Teraz sa na chvíľu vrátime k nezmyslu ktoré sú o ňom v dnešnej dobe toľko rozširované. Jednou z najrozšírenejších lží ktoré radi rozširujú súčasný prepisovač histórie je aj tvrdenie, že jeho reportáž je údajne podvrh. Túto lož sa však podarilo dôveryhodne vyvrátiť, lebo sa našťastie aj v tej dobe našli ľudia, ktorí mali záujem vypátrať, kde pravda skutočne je. V roku 1990 vykonala Kriminalistický ústav ministerstva vnútra expertízu ktorá jednoznačne potvrdila Fučíkovo autorstvo. V správne sa doslova píše: „1. Pisateľom skúmaného rukopisu Reportáž spod šibenice je Július FUČÍK. 2. Na predložení 167 listoch rukopisu Reportáž spod šibenice neboli zistené žiadne mechanické alebo chemické

pozmeňujúce zásahy alebo textové opravy a vpisy (mimo opráv vykonaných autorom).“ Ďalším obľúbeným tvrdením tých, ktorým záleží, aby čo najviac pošpínili jeho meno je tvrdenie o jeho údajnej zrade, vychádzajúce pri tom z časti v závere reportáže kde Fučík napísal: „mluvil“ sem tedy“. Fučík v závere reportáže vysvetľuje že sa rozhodol hrať z gestapom riskantnú hru. Slovo „mluvil“ dal do úvodzovok zámerne, na naozaj prehovoril, ale podával také informácie, aby nič podstatného neprezradil, a aby zriedol gestapo z cesty pri vyšetrovaní a tak zachránil viacerých významných činiteľov odboja. Príklad Júliusa Fučíka nám ukazuje, že vždy má zmysel bojovať za novú, lepšiu a spravodlivejšiu spoločnosť aj za cenu útrp, ktoré to so sebou prináša. Fučík sa nedožil dňa, kedy prvé tanky osloboditeľov vstúpili do hlavného mesta, nedožil sa dňa kedy po takmer šiestich rokoch nezmyselného krviprelievania nastal vyčinený mier. Vedel však, že jeho obeť má význam. Aj my by sme mali pamätať na to, že náš boj má zmysel, aj keď sa nám výsledky nedostavia okamžite. V závere svojho diela tiež však už nestihol celé dopísať nám Július Fučík zanechal krátke, ale o to krajšie posolstvo: Hľa i moja hra sa chýli ku koncu. Ten som už nenapísal. Ten už nepoznám. To už nieje hra. To je život. A v živote nieje divákov. Opona sa dvíha. Ľudia mal som vás rád. Bdejte!

SZM

Zákonnosť na križovatke

Z masovokomunikačných prostriedkov sa mali občania možnosť dozvedieť, že v Českej republike s veľkou pompôzou so silnou mediálnou podporou začal na súde trestný proces s bývalou prokurátorkou Ludmilou Brožovou, ktorú obžalovali z trestného činu vraždy Milady Horákové. Aby sme pochopili o čo vlastne v tomto ide, musíme sa vrátiť do minulosti. Milada Horáková jak za prvej republiky pred 2 svet. vojny, tak aj po oslobodení bola poslankyňou Národného zhromaždenia ČSR. Už za prvej republiky v roku 1923 bol prijatý „Zákon na ochranu republiky“, ktorý mal chrániť republiku pred jej rozvraciacimi a hrozbou zo strany Nemecka, kde sa dostal k moci Hitler. Tento zákon však proklamované ciele neplnil a bol zneužitý hlavne proti komunistom, ktorí podľa neho boli aj súdení. Počas celého obdobia bývalej ČSR, od jej vzniku tu vládol právny dualizmus - v Čechách platili staré Rakúske zákony a na Slovensku Uhorské. Tento stav pretrvával aj po skončení 2. svetovej vojny a až po roku 1948 v rámci „právnickej dvojročnice“ začala sa rekonštrukcia zákonodarstva. Po februárovom víťazstve 1948 Milana Horáková otvorene vystúpila proti vtedajšej vládnej moci robotníkov, usadela o vniknutie anglických a amerických vojsk na územie vtedajšej ČSR a o nášlné zvrhnutie vtedajšej zákonnej moci robotníckej triedy. Keďže rekonštrukcia zákonodarstva nebola ešte ukončená, z tohto dôvodu bola stíhaná práve pre porušenie zákona o ochrane republiky. Ona ako poslankyňa veľmi dobre vedela o aký zákon ide a aké následky poniesie ak bude konať v rozpore s ním. Teda logicky musela zákonite počítať, že za tento čin podľa tohto zákona bude súdená a aj odsúdená. Po prevrate v roku 1989 pravica v snahe očierniť predchádzajúce zriadenie začala využívať situáciu, že

značným odstupom času sa na tieto prípady zabudlo a mladá generácia o nich nič nevedela. Preto začala vyhlasovať, že súdne procesy po roku 1948 boli zinscenované a išlo o politické vraždy na objednávku vtedajšej politickej moci. Medzi najproklamovanejším príkladom politickej vraždy bol práve uvádzaný prípad poslankyne Milady Horákové. Pravica najprv tvrdila v masmédiách, ju ŠTB zatkla, následne mučila a keďže bola v dôsledku mučenia v takom stave, že ju nemohli verejne postaviť pred súd, preto ju ranou do tyla zavraždili na neznámom mieste niekde v lese. O týždeň nato televízia uverejnila záznam zo súdneho pojednávania s ňou a keďže prvotné kľamstvo pravice vyšlo najavo, preto začali tvrdiť, že išlo o zinscenovaný proces, pretože údajne bola nevinná. Lenže v tomto období, po jednostrannom vyhlásení studenej vojny západnými mocnosťami, ak by podobným spôsobom konal ktorýkoľvek občan týchto západných štátov, bol by u nich dopadol rovnako ako spomínaná Milada Horáková a nás. V trestnom konaní pred súdom ju žalovala ako prokurátorka Ludmila Brožová. Počas celého súdneho konania, z ktorého sa robilo priame rozhlasové vysielanie do celej republiky, Horáková sa hrdó hlásila k trestnej činnosti za ktorú bola stíhaná, čo aj zo záznamu jej prejavu na súdnom pojednávaní bolo jednoznačne. Z tohto dôvodu ju súd podľa tohto zákona odsúdil na trest smrti. Takže, bývalá prokurátorka Brožová konala len na základe v tom čase platného zákona, čo bolo aj jej povinnosťou, pretože ako prokurátorka zastupovala v tomto prípade štát. Keďže na súde presvedčila porotu o vine Horáковой (čo vzhľadom na správanie sa Horákovéj pred súdom nebol ani problém), súd ju odsúdil podľa tohto v tom čase právoplatného zákona. V dnešnej dobe zato túto bývalú prokurátorku Brožovú terajšia pravica posta-

vila pred súd a žaluje ju pre trestný čin vraždy!!! V ziadnom prípade nemôže byť postavený pred súd žiadny prokurátor, ak na základe predložení dôkazov presvedčí súd o vine obžalovaného - tak ako opäť nemôže byť stíhaný obhajca, ktorý na základe ním predložených dôkazov presvedčí súd o nevine svojho obžalovaného klienta a tento je napokon oslobodený spod obžaloby aj keď v skutočnosti spáchal žalovaný čin. To je jedna zo základných zásad zákonnosti v trestnom konaní!!! Naviac, nikto nesmie byť stíhaný zato, že konal na základe platného zákona. Ak takéto konanie niekto dodatočne prehlási za trestné ide o retroaktívitu, čo je neprípustné v trestnom práve. V dejinách ľudstva iba v jednom prípade boli stíhaní a odsúdení na základe retroaktivity. Išlo o Norimberský proces, kedy bol ustanovený medzinárodný súdny tribunál podľa Londýnskej dohody medzi vit'aznými mocnosťami USA, ZSSR, Spojeným kráľovstvom a Francúzskom na prenasledovanie a postretanie vojnových zločinov spáchaných počas druhej svetovej vojny. V prípade Brožovej sa vytvára neprípustný a nezákonný precedens, pretože pred súd bola postavená bývalá prokurátorka zato, že konala podľa v tom čase platného zákona. Pravica v dnešnej dobe obviňuje z nezákonnosti komunistov, lenže ani v 50-tich rokoch, kedy bolo „najsilnejšie prenasledovanie“ pravice, neboli postavení pred súd osoby, ktoré počas obdobia prvej ČSR stihali komunistov, dokonca ani v prípadoch kedy striedali počas demonstrácií do neozbrojených občanov!!! Ak v tomto prípade dôjde o odsúdenie spomínanej bývalej prokurátorky, tak zohom so zákonnosťou v Čechách. Skôr by mali byť postavení pred súd pre zneužitie svojej právomoci všetky osoby, ktoré sa podieľali a podieľajú na tomto skutočne politickom procese! www.komunisti.sk

Černošský muslimský rap

Spolek rapperů Niggas With Attitude - Negři s postojem vytvořil hudbu, které se začalo říkat gangsta rap, rap který popisuje život ghetta jeho řeči. Za pár let se gangsta rap stal nepopulárnější formou rapové hudby. Alternativou ke gangsta rapu je rap nábožensko-politický, vycházející z islámského fundamentalismu. K učení černošských muslimů, kteří si říkají Nation of Islam, se stává vstřícně například skupina, která si říká Public Enemy. V jejich textech se často objevuje obdiv vůči osobnosti Nation of Islam Louisi Farakhanovi. Nation of Islam, který má dnes mešity a chrámy ve 120 amerických městech, založil v roce 1930 Wallace Fard. Farrakhan se stal vůdcem hnutí v roce 1975. V roce 1960 se hnutí dostalo do popředí zájmu, když do něj vstoupil světový šampion v těžké váze, boxer Cassius Clay, a změnil si jméno na Muhammad Ali. Farrakhanovo učení se opírá například o tvrzení, že černí lidé jsou nadřazení bílým, protože civilizace má původ v Africe. Kromě této rétoriky je ale na Nation of Islam velice přitažlivá sociální péče a důraz na morálku jednotlivce. Zřizuje zdravotnická centra a odvykací programy pro lidi na drogách, z bývalých gangsterů pěstuje vůdčí osobnosti černošských komunit. Výsledky jsou hmatatelné. Nation of Islam

bere lidi z ulice, feťáky a prostitutky, a dává je do pořádku způsobem, jakým se to vězeňskému systému nemůže podařit. Farrakhan dobře rozumí moci médií a ví, jak mohou rapové kapely pomoci se šířením myšlenek Nation of Islam mezi mladými lidmi. It takes a Nation of Millions to Hold Us Back, album Public Enemy z roku 1988, se snažilo spojit zvuk tvrdého rapu s Farrakhanovými myšlenkami. Vypadalo to trochu tak, jakoby skupina byla založena, aby představila vůdce komunity celosvětovému publiku. A měla s tím velký úspěch. Přiliv konvertitů z černošských čtvrtí je ale vysvětlitelný také příslibem moci. Přišel čas, aby se aby se černá rasa vymanila z poddanství a znovu se ujala vlády, říká Farrakhan. Ale jsou tu i jiné alternativy. Five Percent Nation je liberálnější odnoží Nation of Islam a svůj název odvozuje z přesvědčení, že 85 procent jsou lidé vykořisťovaní vládnoucími 10 procenty a zbývajících 5 procent nepatří ani k jednému, ale ani ke druhému. To jsou ti moudří a osvícení. Někteří rapoví hudebníci tohoto směru, jako třeba Brand Nubian, užívají rap také jako vzdělávací prostředek černé komunity. Hudba je chytrý civilizovaný dip hip hop z černé vlády a představuje životní styl, a to je islám. **Red**

Zitřek-občasník levicově smýšlející mládeže Československa

Vyšlo: 1. 11. 2007, počet výtisků: 100, šéfredaktor: Saša, redakční rada: Bubo, Vasilij, Saša, Dexter, Červenák, Komunard
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

Kontakty: Tel: +420 737669717, +421 723027287, zitretek.redakce@seznam.cz, www.zitretek.ic.cz